

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem, ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

22. Iisdem argumentis probari potest, Pelagianos parvulis nascentibus supernaturalem innocentiam dare, quibus aliqui probari putant, eos morientibus sine baptismo vitam aeternam supernaturalem ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

Iisdem argumentis probari potest, Pelagianos parvulis nascentibus supernaturalem innocentiam dare, quibus aliqui probari puranteos morientibus sine baptismo vitam aeternam supernaturalem promississe.

CAPVT XXII.

NAM quod de vita aeterna futuri seculi, quam parvulis promittunt Pelagianis disquisivimus, eodem parè modo, de vita & statu quem eis in presenti seculo tribuunt, disputari potest, utrum eos in naturali dumtaxat integritate, sanctitate, & statu nasci velint an in supernaturali quæ per solam divinam gratiam conferatur.

Et quidem si illa respiciamus, quæ hæcenus de parvulorum conditione in hac presenti vita disputata & stabilita sunt, non videtur esse posse dubium, quin secundum Pelagianos in quodam puro putoque naturali statu & integritate sine omni vitio, & omnique supernaturali gratia nascerentur. Quod illic quædam verum est ut ipsimet sepius expressis verbis vocet parvulorum a innocentiam naturalem, quam dicunt b creari bonam simplicitatem item prædicent c naturalem, parvulo d naturaliter statuante esse bonos, bona eorum e naturalia ita distinguant à spiritualibus, ut f bono naturali cum quo nascuntur bonum sanctificat omni per baptismum velint accedere: denique sine ullis ambagibus clare definiant, g ante actionem propriam v. humanam, id solum in homine esse quod l' deus condidit. De quibus latius paulò ante disseruimus.

E contrariò verò si S. Augustini rationes trutinemus, quibus eorum sententiam impugnat atque suffocat, nihil profectò minus iudicabimus, quam eos nascentibus parvulis supernaturalem quandam vitam, innocentiam, sanitatem, bonitatemq; tribuisse, quæ non nisi per divinam ac gratuitam gratiam dari potest. Nam imprimis ex hoc solo quod parvuli nascuntur cum ista innocentia naturali, sicut hoc sentit Pelagius, hoc est ut Augustinus exponit cum immunitate ab omni delicto tam proprio quàm originali sepius concludit Augustinus, profusè injustum esse non tantum ut parvulus vita aeterna privetur sine aeterna morte mulsetur, quod sine damnatione quæ soli peccato debita est, fieri nullo modo posse manifestum est, sed etiam, ut ei regnum cælorum auferatur eo quod illud naturali ejsmodi innocentie parvulorum per justitiam Dei omnino debeatur. Per istud autem regnum cælorum seu regnum Dei supernaturalem Christianorum beatitudinem in scripturis intelligi nullus ne quidem Pelagianus, nedum Catholicus negat. Accipe pauca, ex sexcentis quæ passim occurrunt, loca: impers. ad- Numquam dicitur es unde sit iustum ut parvuli nulla res. Jul. f. sua, nulla plerumque etiam suorum culpa sine baptis- mate mortui à parentibus & propinquis fidelibus separentur & ad Dei regnum non admittantur. Et ex professo expansis velis hoc agit Sermone de-

A cimo quarto de verbis Apostoli: Quoniam vos aliquando contra evidentissimam auctoritatem rati- catio humana delicta pro se ipsa regulatur. onis veris, & asserit quantum viribus valueris, unde de- vinitur iste qui parvulis prope merita innocentia, ppter nullam sicut dicitur culpam, hoc est originale peccatum dare voluerit etiam non baptizatu non solum vitam aeternam verum etiam regni cælorum. Et infra: Quare enim patris nonis regni cælorum alrpa innocenti &c. qua est ista iustitia, hic defende iustitiam Dei. Responde si potes, sed rationem asser, hac enim te glo- riam delictat. Vide quam hoc invictum argu- mentum putet, ut nec ex ratione quicquam ei responderi posse arbitretur. Et paulò inferi: si tu c responde qui tibi dicit, p r us in no. e. s parvulus & immunit ab omni peccato & proprio & originali, non solum vitam aeternam habebit sed etiam regni ca- lorum. Hoc est iustum qui nihil mali habet quare ali- quis boni non lae et? Quæ argumentandi ratio quomodo non trivola & absurda est, si Pelgia- ni illam à peccatis immunitatem non per gra- tiam veramq; iustitiam sed per solam naturalem innocentiam asseri putant? Nam ipsemet Au- gustinus idem istud de parvulis argumentum versando sententiam definitivam tulit, non posse de parvulis nisi iusti fuerint, dici: Talium est enim regnum cælorum, cum esse non possit nisi ius- tum. Et in libris contra Iulianum provocans eum ut vel uni respondeat indocto ex vulgi fæce dicenti: Iustus est Deus, quid mali est, quod imo- centem hanc eius imaginem prohibet intrare in regnum eius, si non est peccat in quod per an. m' omnem in- travit in mundum? Puro, inquit Augustinus, quod nulla tibi aderit, apientia, qua tibi videaris illo indocto homine doctur, sed si a te recesserit impudentia, illo in- sane remanebis infantiior. An ita subito oblitus erat Augustinus Pelagianos non nisi naturalem quandam innocentiam, non illam quæ per ius- titiam caritatemque iniustam datur, parvulis polliceri? Quo sane polito cur Iulianus infante remaneret infantiior in tuenda iustitia Dei, cum consequenter veraciterq; respondere posse videatur, regnum illud cælorum hoc est felicitatem claræ visionis Dei, non naturæ sed in- fusa cælitus gratiæ ideòq; baptismo esse reco- situm, quibus cum parvuli profusè careant sine ullo divinæ iustitiæ præiudicio possed, enegari. Nonne hanc respõsionem penè conceptis verbis à Celestio magno Pelagianorum Doctore præformatam acceperat: Dominus statuit regnum cælorum non nisi baptizatis posse conferri, quod quia Lib. de pecc. vire natura non habent conferri necesse est per gratia orig. c. 5. libertatem. Ecce quam clarè gratiam agnos- cit, quia naturæ vires superat regnum cælorum, atque ideò naturæ per iustitiam nullo modo deberi potest. Ex quo proinde H 2 manifeste

a Jul. lib. 1. oper. imperf. apud Aug. cont. Jul. f. 17. p. 1. q. 8. Jul. lib. 1. oper. imperf. f. 33. d. Lib. 2. de nupt. c. 19. e Jul. lib. 1. oper. imperf. f. 70. f. Lib. 6. cont. Jul. c. 17. g. Lib. de pe. orig. c. 13. Serm. 14. de de verb. Apost. c. 5. Lib. 2. oper. imperf. ad- res. Jul. f. 325.

Cap. 5.

ibid. c. 7.

Lib. 5. cont. Jul. c. 1.

Lib. de pecc. orig. c. 5.

manifestè videtur consequi, vel delirare Augustinum qui de huiusmodi ratiocinatione tanquam invicta gloriatur: vel si eius autoritas istud suspicari non sinit, supernaturalem esse illum statum quem Pelagianis parvulis tribuunt, & cui soli per iustitiam debitum est regnum Dei. Talibus enim tanquam filijs ceditur patrimonium regni Dei, quia talium tantummodò veluti adoptatorum filiorum est pater Deus. Quid quod eodem modo, ut supra de vita æterna diximus, etiam superfluum esse baptismum ipsis Pelagianis iudicibus putet, si parvuli in illa naturali innocentia, bonitateque sine ulla peccati originalis vel actualis labe nascuntur. Id enim agit illa disputatio, ait San-

Lib. 7. de pecc. merit. c. 13.

ctus Doctor, contra cuius novitatem antiqua veritate vitandus est, ut infantes omnino si per us baptizari videantur. Sed aperte hoc non dicitur, ne tam firmata salubriter Ecclesia conueto volatiles suos ferre non possit. Et in sermonibus de verbis

Serm. 10. c. 2.

Lib. 2. operis imperf. f. 143

Apostoli: quid necessarium ergò habet infans Christum si non evocatur? Et in operibus contra Julianum: qui est forma futuri, quia ita Christus peccatum; ita Christus vitam sicut Adam in rem: alioquin à forma Christi alienaretur, & Christiani non erant. Quod quidem sentit sed aperte docere formidat. Vbi aperte docet Augustinus ex hoc ipso, quod parvulis nihil peccati in baptismo dimitteretur, consequi, neque vitam neque iustitiam ab eis in baptismo accipi, nec eos fieri Christianos, atque hoc ipsum tacite sentire Pelagianos tanquam qui id consecutum esse ex illa sua opinione perspicerent. Cuiusmodi ratiocinationes quas tandem contra Pelagianos vires habent, si non nisi naturalem quandam à peccatis immunitatem qualem in brutis cernimus parvulis tribuunt, vitam verò atque iustitiam Sancti Spiritus, cui regnum cælorum & supernaturalis felicitas debeatur, tantummodò per baptismum asserri volunt? Nam istos multoquæ splendidiore effectus tribuisse baptismò Pelagianos, postea fusius demonstrandum est. Hac ergò unica distinctione facile est eis omnia huiusmodi Augustini tela retundere, & ejus conatus insignes vanitatis arguere atque convincere; vel certè necessario fatendum est Augustinum nullo modo latuisse quod supernaturalem quandam vitam, sanctitatem atque iustitiam in illa naturali parvulorum innocentia includerent.

Quod quidem ex alio capite magis adhuc evidenter videtur sequi. Nam etiam vitam illam supernaturalem animique sanitatem, quæ baptismò infunditur parvulis, frustra eis impertiri docet, si parvuli juxta Pelagium per illam à peccatis innocentiam sine morte peccati vivi, sine peccati ægritudine sani sunt. Et qui hoc sequitur, si non nisi vitam sanitatemque naturalem intelligunt, cui per baptismum vita gratiæ & sanitas spiritus asseratur? Audi cum stomacho ferientem Pelagianos: *Ut quid cum eis ad baptismum vivificatoris*

Lib. 2. cont. Jul. operis imperf. f. 386

A & salvatoris simulatione damabili currius, quos viros sanosque laudando vivificari sanisque non vultis? Nonne vitam parvulos sanitateque illam quæ in baptismo datur, jam antequam baptizentur eos habere contendit? Ex quo fit ut de ipsè parvulis dici posse arbitretur: *Auferre hinc innocentes istos, non est opus sanis medicis, sed male habentibus: Non enim venit Christus vocare iustos sed peccatores.* Nonne apertè in Pelagianorum sententia constitutum putat, etiam sanos iustosque esse parvulos, & a iustitia atque sanctitate quæ baptismate conferuntur? Nam si aliam intelligunt quid ad rem argumentum Augustini facit?

Serm. 10. de verb. Apost. c. 2.

Quin etiam quod toties Augustinus & Innocentius premunt sine participatione corporis & sanguinis Domini vitam æternam parvulis obtineri non posse, non tantum supernaturalem felicitatè in futuro seculo, sed etiam supernaturalem vitam atque iustitiam in presenti eos parvulis adscripsisse convincit. Locus enim, nisi manducaveritis & non habebitis vitam in vobis, de utriusque seculi vita supernaturali apertè intelligendus est. Idem enim ille qui non manducaverit carnem & sanguinem Domini non habebit vitam æternam in futuro seculo quia sine illa manducatione non habebit vitam iustitiæ in presenti seculo. Atque ita de utraque promiscuè cum contra Pelagianos Augustinus intorquet. *Cur, inquit, monstratur sanis qui de similitudine carnis peccati in remissionem suam est peccatorum, ut habere possint vitam si de nulla peccati origine venit in mortem Sec. Jam dic evidenter quod latenter sentis, quoniam satis prodis tua disputatione quid sentis: dic inquam parvulos frustra fieri Christianos. Quomodo in Pelagiana opinione sequitur, parvulos frustra fieri Christianos, nisi id totum eos habere statuunt, quod Christiano baptismò datur? Quid hoc autem, nisi adoptio filiorum & iustitia quam infundit spiritus Dei.*

Lib. 2. operis imperf. cont. Jul. f. 237.

Ex quibus profectò, aliisque pluribus quæ asserri poterant, manifestè liquet pleraque Augustini argumenta supponere pari passu Pelagianos vitam supernaturalis iustitiæ parvulis in hoc seculo tribuisse, & vitam æternam supernaturalis visionis Dei in futuro promississe. Vel certè si neutrum eorum verum est atque utrobique non nisi naturalis innocentia vitam paremque æternæ vitæ felicitatem intelligunt, utrobique Augustinum ineptissime disputasse: & adversariam sententiam atque distinctionem dissimulando, tenebrasque offundendo fraudibus potius luctatum esse quàm viribus. An & sic dicemus Pelagianos interpretasse suam sententiam? Sed nullum talis mutationis extat vestigium. Vna quoque in ista opinione refutanda apud Augustinum apparet facies, non minus in fine vitæ quo pleraque quæ adduximus argumenta conscripta sunt, quam cum primum hæresis ista oriri coepit.

Solvun-